

Tvende Aandelige
Nye Viiser,
Den Første:
Salig og evig hos Gud udi
Raade, etc.
Siunges som:
Sorrig og Glæde de vandre til-
hobe etc.
Den Anden:
At vove, at sove i Verden
dit Skiød, etc.
Siunges som:
Allene paa Gud sæt Haab og Liid, etc.

Kiøbenhavn, 1784,
trykt hos M. Hallager, boende paa Rosen-
gaarden, No. 115.

Den Første.

1.
Salig og evig hos Gud udi Naade
Er de i Tide betænker sig om,
Leve for Gud og for Mennesken baade
Ærlig, gudfrygtig, eprigtig og from,
Saa at de maae
Himmerig faae,
Naar de omsider skal legges paa Straa.

2.
Syrach hans Ordsprog, han pleier at føre
Er jo sandfærdig og gives del Magt,
I al den Gierning, som nogen vil giøre,

Bør det ham Enden at tage iagt:
Meener dermed
Sidste Afskeed,
Naar man skal døe og hensove i Fred.

3.

Forraad og Efterraad er ikke lige,
Læres jo ofte med største Forliis,
Hører man ikke saa mange at sige:
Ak! at jeg før havde været saa viis,
Derfor er han
En daarlig Mand,
Som ey betænker sin dødelig Stand.

4.

Drukner først Barnet og Haabet er ude,
Fyldes jo Brønden for sildig med Leer,
Løser først Døden den Syge hans Knude,
Hielpe ei Medicamenterne meer,
For sildig man
Gjør da Modstand,
Naar som at Skandsen er Fienden i Haand.

5.

Da er for sildig paa Døden at tænke,
Naar du skal drages med hannem i Kamp,
Da er dit Hierte som fangen i Lænke,
Livet udgaaer som en Skygge og Damp
Du fældes om,
Kaldes til Dom,
Da er for sildig at tænke sig om.

6.

Tanker kan ingen Mands Gierning firhindre;

Thi de er snarer end Pile Skud,
Bonden ei pløier en Fure desmindre,
At han opsender sin' Tanker til Gud,
At alting maae
Lykkelig gaae.
Med hans Arbeide, at pløie og saae.

7.

Krigsmanden kan jo sit Vaaben beerede,
Skyde paa Fienden, beskyde hans Leir,
Midlertid kan han dog sukke og bede
Til Gud sin Herre om Lykke og Seir,
Saa kan hver Mand
Udi sin Stand
Bede til Gud, og arbeide med Haand.

8.

Vel da! saa vil vi ei slippe vort Anker,
Arbeidet skal og ei ligge slet ned,
Og dog paa Døden vil fæste vor' Tanker,
At vi kan altid med Gudelighed,
Hver i en Stat
Være parat,
Til at begynde en Himmel-Sabbath.

9.

Hvad er vort Levnet i Verden dog andet?
End som det lignes ved Blomster og Høe,
Sorrig med Glæde er sammen beblandet,
Enden paa dette er engang at døe,
Falde omskuld
Fra Sølv og Guld,
Ædes af Orme og blive til Muld.

10.

Vel er der mange i Verden ophøjet,
Ligesom Ceden paa Libanons Top,
Derimod andre saa nedring er bøiet,
Som Isop voxer paa Væggene op,
Begge Slags vil,
Uden Forskiel
Ormen fortære, og glæde sig til.

11.

Somme kan gyldne Scepter fremvise,
Somme i Vadmel skal træle sig træt,
Somme har neppelig Krummer til Spise,
Somme gaaer dagligen fulde og mæt,
Somme de har Sabel og Maar,
Somme har Pialter, ja Bylder og Saar.

12.

Nogle boer udi de skønne Paladser,
Og haver Kisterne fulde af Guld,
Nogle boer udi de nederste Pladser,
Udi Leerhytter, i Støv og i Muld,
Liden og stor
Bliver til Jord,
Døden dem treffer i hvor de end boer.

13.

Nogle maae bryde sit Hovet og Hierne,
Vigtige Sager at pønse oppaa,
Andre i Møllen skal male paa Qverne,
Endeel maae betle for Føde at faae
Unge og Graae,
Alle de maae
Efter hans Pibelyd dandse og gaee.

14.

Adam, den første Gud skabte og gioerde,
Maatte af Døden da fældes omskuld,
Methusalem blev den ældste paa Jorde,
Maatte dog dødes og blive til Muld,
Abraham med
Døde i Fred,
Moses og Aaron og andre paa Red.

15*

Saul den høie og David den yndig,
Absalon som var saa deilig og skøn,
Vore dog ikke mod Døden saa myndig,
At de kund' enten for Skinek eller Bøn
Nyde Pardon,
Denne Baron,
Gjør ikke Forskiel paa nogen Person.

16.

Samson hans Styrke, hvad kunde den gielde
Salomons Viisdom hialp hannem dog ei,
Nabogodonosors Riigdom og Vælde,
Kunde ei gjøre ham anden Udvei.
Alle er' Høe,
Alle skal døe,
Ormen dem dække og overbestrøe.

17.

Tiden er uvis, det vide vi alle;
Gud vil ei vise os Tid eller Sted,
Naar og hvorledes han vil os bortkalde,
Paa det vi altid skal være bereed,
Færdig at staae

Med hannem gaae,
Nar som han kommer og banker op paa.

18.

Somme er' døde i Mødrenes live,
Før de saa nogen Tid Verden saa viid,
Andre i Vuggen ei sikker kan blive,
Nogle i Ungdommens seierste Tid,
Ende i opnaaer
Hundrede Aar,
Og med Forlængsel hans Komme attraaer.

19.

Tiden den er os saa ganskr forborgen,
At vi ei vide, naar vi gaaer til Seng,
Om vi kan leve til anden Dags Morgen,
Fordi han hugger ulige i Fleng,
Naar man gaaer hen,
Besøger sin Ven:
Det er uvist om man kommer igien.

20.

Stæden maae heller ei Mennesken læres,
Abel han døde paa Marken saa grøn,
Præsten hos Porten og Kongen fortæres,
Der han best sad paa sin Throne saa skøn,
Mangen til Giest
Og lystig Fest,
Nogle til Vogne og nogle til Hest.

21.

Dræbes ei nogle i Skove og Lunde
Guds Huus og Tempel kan os ei befri,
Sengen, hvorpaa man skal hvile og blunde,

Er og vel mangen een dødet udi,
Siig mig, hvad Sted
Han er ei med?
Venter kun Ordre at fældes os ned.

22.

Maaden os gives ei heller tilskiende;
Det skeer paa hundrede Maader og fleer,
Somme vel naaer sin naturlige Ende,
Endeel de falde fra Høiden og neer,
Nogle i Brand,
Nogle i Vand,
Nogle i Biørne og Løvernes Tand.

23.

Nu dør den ene af Pine og Plage,
Som man kan have i Fødder og Been,
Nu een af Hovedvee hastig og fage,
Nogle ihjelslaaes af Huuse og Steen.
Mangen i Krig
Legges i Liig,
Nogle, desværre! tar Livet af sig.

24.

At vi kan komme til Verden og fødes,
Er kun et eneste Middel og Vei,
Mangefold er der dog, hvorved vi dødes,
Mange af dennem vi kiende dog ei,
Saa ingen veed
Noge Beskeed,
Hvad Vei han kommer at tage os med.

25.

Skal vi af Døden dog endelig quæles

Og det er uden Modsigelse vist,
Saa bør og Dage og Timer at tælles,
Efterdi vi veed for hannem ei Frist,
Salig er den
Herre og Svend,
Som der har altid sin Lampe antændt.

26.

Det kan af daglig Forfaring og læres,
Daglig man hører at nogle døde bort,
Daglig sees nogle til Graven at bæres,
Maae vi ei tænke vort Levnet er kort?
Ja hver ved sig,
Nu er det dig,
Gud veed, hvor snart det skal komme til mig.

27.

Ofte bepryder man Legem og Lemmer;
Saa at de ligne Paafluglene selv,
Ofte i Vellyst og Glæde de svømmer,
Æde og drikke og holde sig vel,
Dage kun saa
Monne forgaae,
Før de ere døde og bæres derfra.

28.

Du da, som ønsker at være berede,
Raadmanden kanst du og lære det af,
Og med Dødstanker forblende din Glæde,
I din Lysthauge, at gjøre din Grav,
Mit i din Fryd
Lysten afbryd,
Tænker paa Dødsens Basune og Lyd.

29.

Jesus selv tænke end ogsaa paa Døden,
See der han udi Betaniæ Stad,
I den Spedalskes Huus var Giest indbøt en,
Naar han skal sidde og æde sin Mad,
Talte han der
Og udi sær
Om Salve til sin Begravelse-Fær.

30.

Vel maa man Døden forskrækkelig hede,
Den for de Onde er heslig og grum,
Ikke for dem, Gud i Troen tilbede,
Men kun en Skilsmis og skifter os om
Somme fra Godt
Til evige Spot.
Somme til Glæde paa Himlenes Slot.

31.

Vil vi vor Himmeldeel ikke forlise,
Da mens vi ere paa Evigheds Vei,
Ei som de Daarlige, man som de Viise,
Lader os vandre, saa dømmes vi ei,
Er vi imod,
Gjør vi ei Bod,
Aldrig da bliver vor Evighed god.

32.

O! at jeg kunde saa lære og høre,
Tælle min' Dage og blive saa viis,
Naar jeg min Trælvogn ei mere kan kiøre,
Jeg da til Himlen med Ære og Priis
Kunde opnaae,
Salighed faae,

Eia hvor evig vel farer jeg da.

33.

Sover ei Fangen i Bolt og i Lænke,
Naar han skal anden Dag miste sit Liv,
Skulle vi ikke paa Døden da tænke,
Før vi det vide, da ligge vi stiv.
Det siges tidt,
Men siges lit,
Vi veed for hannem slet ingen Respit.

34.

Skipperen søger i Storme og Vinde,
Hvor han kan komme i Havn og i Ly,
Reisende søge et Herberg at finde,
Saa vil jeg og til Jesum henfly,
Udi hans Navn,
Udi hans Favn,
Udi min Saligheds Klippe og Havn.

35.

Saa skal mig Døden ret aldrig kund' skade,
Aldrig jeg frygter hans Meye og Lee,
Christo jeg lever, at døe er min Baade,
Jeg skal dessnarer' Guds Herlighed see.
Kom da o Død!
Du est mig sød,
Jeg slipper gierne fra Angest og Nød.

36.

Fordi du fører fra Sorrig til Glæde,
Giver for Møie den evige Roe,
Der saa vil jeg dig vente og bede,
At jeg maae døe udi Jesu hans Troe,

Efter min Død
Hviler jeg sød
Evig med Glæde i Abrahams Skiød.

Den Anden.

1.

At vove: at sove i Verden dit Skiød,
Kan ikke sig skikke; vel synes det blød;
Dog viger og sviger du, naar man er tryg,
Du slipper, berthvipper, og vender os Ryg.

2.

Dine Penge de strenge, Guld, Rigdom og saa,
Med Vinger bortsvinger, som Ørnen herfra,
Du røster, du brøster og er ikke troe,
Du knager og brager, som raaden Træbroe,

3.

Man vender til Venner og Frender sit Haab,
Det knalder', og falder, og bliver til Staab,
De Herrer man ærer og lider oppaa,
Som Aalen med Halen de smutter os fra.

4.

Vel mange tør prange, at Lykken saa bold
Dem Brødet i Skiødet skal give til Told,
De meener, de tiener paa høieste Hald,
Men snarlig, og farlig, de fanger et Fald.

5.

Hun hveger, og leger, og venligen leer.
Du smiler. du tviler naar du hende seer,

Hun skienker, du tænker, nu er hun min Ven,
Hun giver, bortdriver og tager igien.

6.

En Herre kan være nu høiest paa Spil,
Men Sorgen i Morgen kan golde sig til,
Tilstæder hun eder en gyldene Karm,
Hun tager bortjager dog mangen en Arm.

7.

Jeg heller, ei veller, i Dalilæ Skiød,
At komme og slumme, hvis Tunge er sød,
Hun søger og spøger, og synes min Ven,
Hun rager og tager min Styrke dog hen.

8.

Hun glipper, hun klipper, hun mager det saa,
Min Fiende kan vinde og fangen mig faae,
Den Skiøge vil søge at flaae mig ihjel,,
Vi meener, hun tiener, og under os vel.

9.

Saalænge hun Penge kan faae paa det Spil,
Hun hvidsker og smidsker, og holder sig til,
Hun sørger, og spørger; saa naade den Gud,
Hun vinder, og blinder og Øien slaaer ud.

10.

Slig Venner de tiener ei noget Guds Barn,
Slig Melske at elske, jeg holder for Skarn,
Vil ikke det drikke, men kaste det ud,
Og meere begiøre at elske min Gud.

11.

Jeg higer og siger fra Verdens Anstød,
At sove paa love; i Jesu hans Skiød,
Hvad Jammer, og Klammer og anden Fortred,
Det larmer, og harmer, saa har jeg dog Fred.

12.

Jeg haster, bortkaster al verdslige Lyst,
Jeg satter, og patter min Jesu hans Bryst,
Jeg bygger saa trygger paa Jesu hans Navn,
Hvis Hænder der nænder mig tager i Favn.

13.

Saa sikker jeg stikker mig ind i hans Saar,
Hans Huller mig skiuler i Klippernes Vraar,
Trodt! nogen Forvoven skal giøre mig Skaar,
At komme og krumme mit Hovedes Haar.

14.

Lad murre og knurre al Verden saa grum,
Lad fnyse og knyse, hvad skiøtter jeg om,
Lad true og kue foruden al Skiel,
Jeg tier og bier og veed det dog vel.

15.

Jeg siden, med Tiden, i Arbahams Skiød
Skal hvile saa stille, naar Kroppen er død,
Den Ære, min Herre, den ønsker og hver,
Guds Øre mig høre, og gør min Begier.